

Arrest

nr. 253 679 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 13 juli 2020, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Op 6 januari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [E.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend in hoedanigheid van haar echtgenoot, de heer [H.A.] [RR ...] met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1 °, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Er werd al verschillende malen een aanvraag gezinshereniging ingediend nl. op 05.03.2018, 05.09.2018, 20.06.2019, die geweigerd werden met een bijlage 20 zonder bevel respectievelijk op 30.08.2018, 4.03.2019, 11.12.2019 op basis van onvoldoende bestaansmiddelen.

Als bewijs van bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende nieuwe documenten voor:

- Rekeninguittreksels van bij de Belfius bank op naam van mevrouw [B.E.] (betrokkene)
- dd 6.01.2020 tot 31.08.2020: waarop stortingen gebeuren van werkgever 'Takeaway.com'
- Rekeninguittreksels van de Belfius bank waarop Acerta een 'uitkering overbruggingsrecht' stort op naam van [H.A.] voor de maanden mrt-mei 2020 t.w.v. (€ 1.291,69)
- 'Fiscale Balans eenmanszaken' dd. 01.09.2020 & een document 'Detail fiscale balans eenmanszaken', op naam van [B.E.] NP
- Voorbereiding van de aangifte personenbelasting AJ (aanslagjaar) 2020. IK (inkomsten) 2019 (op de beide namen) als beginnend zelfstandig partner, op naam van de referentiepersoon, opgesteld door een boekhouder. Dit document dient als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het werd immers opgesteld op basis van gegevens die door de zaakvoerder aan de boekhouder werden ter beschikking gesteld. Er werden geen verdere objectieve verifieerbare stukken voorgelegd.
- Aanslagbiljet in de personenbelasting AJ 2019/IK 2018 dd. 15.01.2020, op naam van betrokkene en referentiepersoon: [H.A.] en [B.E.] met een te betalen bedrag van € 6.209,83
- Een werkloosheidsattest van RVA waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen uitkeringen ontvangen dd. 1.09.2020.
- Attest OCMW Tongeren dat zij noch de referentiepersoon financiële steun hebben gevraagd tot op datum van 01.09.2020.
- Attest van de CM dd. 16.09.2020 dat betrokkene en de referentiepersoon geen arbeidsongeschiktheid werd geregistreerd over de periode van het verleden toe heden en verder.
- Handelshuurovereenkomst op naam van [B.E.]: KBO BE 0691.905.948 dd. 18.12.2018

Er werden verder geen bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon voorgelegd, maar wel op naam van betrokkene zelf. Uit het administratief dossier dat de Belgische referentiepersoon een meewerkende echtgenoot is.

Het bewijs van de inkomsten/bestaansmiddelen van betrokkene zelf, namelijk de stortingen van werkgever 'Takeaway' op naam van mevrouw kunnen niet in overweging worden genomen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het is immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149.2019 van 24 oktober 2019).

Daarnaast legt betrokkene bewijzen voor van inkomsten uit een eenmanszaak waarmee zij opnieuw wenst te bewijzen dat zij bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit. De referentiepersoon is in deze zaak geregistreerd als meewerkend echtgenoot. Echter, uit de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid wat de netto-inkomsten zijn van het echtpaar.

Als eenmanszaak is het inderdaad niet eenvoudig om de bestaansmiddelen aan te tonen, maar voor zover een referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Deze bewijzen ontbreken in het dossier.

Bovendien dient aangetoond te worden dat de zelfstandige ondernemer door die activiteit over een regelmatig en stabiel inkomen ter waarde van minstens 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast kan beschikken. De voorgelegde bewijzen volstaan daartoe niet. De documenten die zijn opgesteld door de boekhouder betreffen eerder verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, omdat ze niet gepaard gaan met officiële bewijzen ter staving ervan. Bovendien wordt melding gemaakt van brutobedragen, waarbij het niet duidelijk is of er rekening is gehouden met sociale bijdragen en belastingen. Alle winst uit de eenmanszaak wordt belast in de personenbelasting, zodat een recent uittreksel uit de personenbelasting of een aangifte daarvan noodzakelijk is. Ook bij de vorige weigeringsbeslissing is hierop de nadruk gelegd. Er werd wel een 'voorlopige' versie van de aangifte personenbelasting AJ 2020/IK 2019. Maar die kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs, aangezien dit document als een verklaring op eer wordt beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Wat de sociale bijdragen betreft, deze moeten elk kwartaal door iedere zelfstandige worden betaald. Het is niet alleen belangrijk te weten in hoeverre deze worden betaald, maar het referentiebedrag dat is gebruikt om de berekening te maken kan een indicatie zijn van het inkomen. Hiervan werd er geen attest bijgevoegd.

Het is immers niet omdat men met een eenmanszaak een bepaald resultaat boekt, dat de integrale winst aan de uitbater toekomt. Niets sluit uit dat een deel van de winst opnieuw in de zaak moet geïnvesteerd worden en dus slechts een deel van de winst ter beschikking is van de referentiepersoon. Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen duidelijk zicht op de huidige effect verworven maandelijkse netto-inkomsten.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat betrokkene (en referentiepersoon als meewerkend echtgenoot) heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen zij met een zekere regelmaat en stabiliteit kunnen beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. Het is aan betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van art. 40ter kan daarom niet gebeuren. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat er geen zicht is op de huidige bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen

bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. In de nota met opmerkingen wijst verweerder erop dat verzoekster op 18 januari 2021 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon en op dezelfde rechtsgrond. Verzoekster betwist dit niet.

Verweerder stelt in deze situatie het actuele belang van verzoekster bij de huidige procedure in vraag.

De Raad stelt, samen met verweerder, vast dat verzoekster, door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Belgische referentiepersoon, uitdrukkelijk haar wil te kennen heeft gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur teneinde het ervan te overtuigen zijn standpunt, dat het heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 6 januari 2021 genomen weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat het bestuur een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster. Het bestuur is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat het andermaal door verzoekster werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar Belgische echtgenoot houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in, waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang.

Op de terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar haar actuele belang, wijst verzoekster in eerste instantie op het arrest van de Raad van 23 augustus 2019 met nr. 225 152. Zij licht vervolgens toe dat, indien het voorliggende beroep wordt ingewilligd, zij naar aanleiding van de thans voorliggende aanvraag met terugwerkende kracht in het bezit kan worden gesteld van een verblijfskaart, wat in haar voordeel kan spelen bij een latere aanvraag voor de Belgische nationaliteit of voor een permanente verblijfsvergunning.

Verzoekster neemt voor haar argumentatie als uitgangspunt dat zij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenote van de Belgische referentiepersoon. Evenwel, tot op heden blijkt niet dat de bevoegde overheid reeds heeft kunnen vaststellen dat dit ook daadwerkelijk het geval is. De Raad wijst erop dat de beslissing tot erkenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat het bevoegde bestuur heeft vastgesteld dat is voldaan aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden, de aanvraag effectief wordt ingewilligd (RvS 9 augustus 2016, nr. 173.002). Het uitgangspunt van verzoekster is momenteel dus eerder hypothetisch.

Bovendien wordt opgemerkt dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat, in de situatie waarin het beoogde verblijfsrecht van onbepaalde duur naar aanleiding van een volgende aanvraag daadwerkelijk wordt verkregen, de verzoeker geenszins nog blijf geeft van het vereiste actueel belang bij het aanvechten van de genomen weigeringsbeslissing inzake de vorige aanvraag. De Raad van State stelt

dat de verzoeker in deze situatie geen voordeel meer kan putten uit een nieuw onderzoek van de wettigheid van de weigering van zijn vorige aanvraag, vermits hij inmiddels op grond van een volgende aanvraag werd toegelaten tot het oorspronkelijk gevraagde verblijf voor onbepaalde duur. De Raad van State oordeelt dat het feit dat het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling met de volgende aanvraag werd erkend vanaf een latere datum dan met de eerdere aanvraag het geval zou zijn geweest, geen afbreuk doet aan het voorgaande, waar het niet is betwist dat de volgende aanvraag hetzelfde voorwerp had als de eerdere aanvraag. De Raad van State benadrukt dat een verblijfsrecht dat is erkend en waarvoor een verblijfskaart is afgegeven, geen tweede maal kan worden erkend en er evenmin een tweede verblijfskaart voor kan worden gegeven en dat de betrokken vreemdeling er zelf voor heeft gekozen een volgende aanvraag in te dienen en niet de uitkomst van de door hem ingestelde rechtsmiddelen met betrekking tot de weigering van de vorige aanvraag af te wachten. Nog geeft de Raad van State aan dat de eerdere rechtspraak van de Raad in andersluidende zin, zoals verzoekster deze ook aanhaalt, geen bindend precedent vormt (RvS 27 maart 2020, nr. 247.341).

In zoverre zij nog op zeer algemene wijze stelt dat de appreciatie in de voorliggende beslissing riskeert door te werken, wordt erop gewezen dat indien inzake de meest recente aanvraag eveneens negatief zou worden beslist, verzoekster haar beroepsmogelijkheden inzake deze nog te nemen beslissing behoudt (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943; RvS 14 november 2006, nr. 164.727; RvS 16 juli 2020, nr. 13.804 (c)).

Verzoekster brengt met haar betoog geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de voorgaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de aangevochten beslissing haar nog een concreet voordeel kan opleveren en zij bijgevolg nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu verzoekster niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS